

érezni, hogy tisztulnak a fogalmak, hogy dereng a világosság az eperfa alatt a kemény magyar felekben; Felemelő érzés volt így szemtől-szembe állni a napnál is fényesebb fénnel; meghatottan és csodálkozva hallgatni a magyar falu szívverését és már előre látni, hogyan épül lassan, de annál biztosabban a jövő; hogyan simulnak egymáshoz a csontos vállak, amelyek eddig szembe feszültek egymással.

Az eperszemek tovább koppantak a kalapok tetején, meg a földön és tovább formálódott szavakba a készülő új élet, szerb telepések és magyar parasztek egysége, széttörhetetlen szövetsége. Kiléptünk az árnyékból a napra. Egy-két köszönő szó. Erős kézfogás. A tiszta ég alatt elnéztünk az ide nem messze fekvő kis telepés falu felé. Elindultunk a kanyargós utakon a szabad határba és a két falu is elindult, hogy holnap találkozzon és soha többé el ne váljon, soha többé el ne szakadjon egymástól.

ERDŐS LÁSZLÓ:

TAVASZ ELEJÉN

Nos, kis parasztek, sárga arcú nép,
Ciberén húztuk még át a telet,
De termj már a szorgos, kicsi föld
A fényes héjú, izes kenyeret!

Magunknak élést, csirkéknek ocsút,
Karácsonyra kis hízó kecát,
De jövőre már fánkot termelünk,
S Julis lányunk hajába pántlikát.

Tíz év múlva igazgyöngyöt vetünk,
Földögságot vermelünk télire,
Arany dohányt szív hajlott, vén apánk
Csendes estén a házunk végébe.

De addig még a kínos földön járunk,
Egy bandarabló feni ránk fogát,
Kirántaná talpunk alól a földet
S nyakunkba nyomná ismét az igát.

Ó, kis parasztek! Hosszú kínú nép!
Remélj, vigadj, de semmit ne felelj!
Se robotot, se bajt, se ciberét,
Csendőrszuronyt vagy ispánütteget.

Mint országút mentén a jegenye,
Ugy trnyosulj megszerzett földeden,
Keményen markold a kaszanyelét,
Ha kell, szerszám, ha kell, fegyver legyen!